

Ægtefællerne til Tredjemands Skade, behøves der ingen Tinglæsning, og derfor have vi brugt Udtrykket „kunne tinglæses“ og ikke „skulle tinglæses“. — Jeg nævnedes, at her var jo nærmest kun Tale om Ægtepagter, indgaaede før Ægtefættets; men jeg skal indstyre, at hvis man tænker paa Ægtepagter, indgaaede under Ægtefættets, tror jeg heller ikke, Konfirmation er nødvendig af den simple Grund, at den behøves ikke, han er betrygget alligevel. Overenskomster mellem Ægtefæller, hvorved de fordele deres Ting paa en anden Maade end den regelmæssige i den Tro, at de derved kunne narre Kreditorerne for Dækning, falde, naar de bør falde, nemlig ifølge Reglerne i Skiftelovens § 68, tror jeg, det er. Det er jo noget, Professor Deunger vidtløstigt udviklede i sin Familieret, hvorledes Kreditorerne have al fornøden Beskyttelse i denne Bestemmelse, sammenholdt med Konkurslovens § 28 og D. L. 5—14—46 andet Membreum. Afhændelser mellem Ægtefæller kunne ifølge disse Bestemmelser i Konkurstilfælde omstødes af Kreditorerne, naar de ere foregaaede paa en saadan Tid og under saadanne Forhold, at den vedkommende Debitor derved har præjudiceret sine Kreditorer: at han var eller derved gjorde sig insolvent ved Afhændelsen. Det er Betryggelse nok for Kreditor, og den haves allerede ifølge den bestaaende Lovgivning, saa for den Sags Skyld behøver man aldeles ikke vedblivende at holde paa Konfirmationen. Naar, Konfirmationen gør jo heller ikke nu noget som helst andet end at forbeholde Tredjemands Ret. Der staar ikke i de sædvanlige Konfirmationer noget om, i hvilke Retninger Tredjemands Ret skal betrygges, uden netop det, at den skal tinglæses. Man konfirmerer Bestemmelserne, og saa siger man — det staar vist i en trykt Anmærkning paa Foden af disse Konfirmationer — at Tredjemands Ret forbeholdes, eller en saadan almindelig Udtalelse, som netop kun har Betydning, fordi Lovgivningen i Forvejen betrygger Tredjemand. Da vi altsaa have denne Betryggelse ifølge Lovgivningen og Tinglæsningen, ser jeg ikke nogen Grund til at bibeholde Konfirmationen. Derimod erkender jeg med den tidligere Justitsminister, at det kan være behageligt for Ægtefolk, naar de lave en Ægtepagt, saa straks at faa at vide, om den nu ogsaa er god, og om den kan „holde“ i paakommende Tilfælde. Derfor have vi i Nummer 11 med Flid undgaaet at affære Ministeriet fra som hidtil at bevilge Konfirmation, naar det vil. — Naar den højtærede Minister omtalte, at det kunde blive vanskeligt for Sognefogederne at koncipere disse Ægtepagter,

skal jeg sige, at det aldrig har været vor Tanke, at det skulde kunne forlanges af dem. Parterne skulle forevise en Ægtepagt eller — det bemærker jeg her til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgfreds (Mf. Christensen), at det er en alternativ Bestemmelse — for Næmheds Skyld have Lejlighed til at afgive en kort Erklæring desangaaende til en Bog, der skal ligge hos Sognefogeden. Men det er ikke faldet os ind, at de skulde kunne forlange Sognefogeden til at hjælpe dem med det Diktat; kunne de ikke afgive den Erklæring, kan han sige: Gaa hjem og skriv den eller saa den skreven og kom saa igen. — Den ærede Minister kom til Udtrykket „berettigede“ i § 2, 3dje Linie, og sagde, at det var urigtigt, for saa vidt det var et ikke med den nuværende Lovgivning stemmende Forlangende, der er opstillet i denne Bestemmelse sammenholdt med § 1 Nr. 9. Jeg bøjer mig for den ærede Justitsministers Autoritet. Han mente, at man kunde ikke forlange denne Forbring opfyldt efter den nugældende Lovgivning under de Forhold, vi her have forudsat. Jeg skal sige, at vi have støttet os til Professor Deunger's „Privatrettens almindelige Del“ i Slutningen, hvor den internationale Privatret omtales. Det er helt igennem de Sætninger, han opstiller, men som savne positiv Lovhjemmel, vi her have villet gøre til Lov. For en stor Del er det Forholdets Natur, man gaar ud fra. Disse Sætninger have vi foreslaaet ophejvede til Lov, fordi vi finde dem rimelige og naturlige. Vi have altsaa ment i § 2, 3dje Linie, at naar de paagældende Arvinger ere hjemmehørende her i Landet, kunde man forlange, at den Ægtemand eller Ægtevinde, som var hjemmehørende i Udlandet, naar han eller hun kom hertil for at indgaa Ægtefættets, skulde bevise, for saa vidt deres afdøde Ægtefælle havde arveberettigede Arvinger her i Landet, at de havde skiftet eller paabegyndt offentlig Skifte med disse... (Justitsministeren [Kump]: Og saa naar det tidligere Ægtefættets hørte under fremmed Lovgivning?). ja, det har jeg ganske vist tænkt mig, men det er ogsaa kun noget, jeg har taget med, fordi jeg har opfattet det som bestaaende Ret, ikke for at lægge ny Byrde paa Folk. — Med Hensyn til Sognefogederne gjorde den højtærede Minister Indvending mod, at det blev dem, for hvem Ægtefættets skulde indgaaes. Jeg har allerede sagt, og jeg skal gentage det: Det er for os et underordnet Spørgsmaal. Nu er det Herredsfogederne, og den højtærede Minister mente, at de burde blive ved at have denne Besøjselse. Det skulde jeg personlig ikke have noget imod, og det